

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: **Mgr. I.S.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovaný: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. OD 1247/15-26/67.1/15410/Rg,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 2. 2017, č. j. OD 1247/15-26/67.1/15410/Rg, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, Odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. 79741/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona, kterých se měl dopustit tím, že dne ■■■ ve ■■■ hod. a dne ■■■ v ■■■ hod., v obou případech v ulici ■■■, ve směru od centra města, řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, RZ ■■■, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod., když jel rychlostí 63km/hod., resp. 65 km/hod. (po odečtení možné odchylky měření). Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že řízení o přestupku ze dne 22. 7. 2015 za využití § 76 dost. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) zastavil. V ostatních částech napadené rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť vozidlo není na snímku ze změření zachyceno zcela, což dle návodu k obsluze indikuje vznik nežádoucí reflexe, tj. jevu, který zkresluje naměřenou rychlost, případně může dojít k tomu, že je rychlost změřena jinému vozidlu, než které je zachyceno na snímku. Žalovaný dle žalobce nemohl dojít k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, pokud ten nebyl v řízení proveden jako důkaz. Pokud žalovaný při hodnocení měření ze dne 22. 7. 2015 postupoval na základě „šablony“, ani ta nebyla v řízení provedena jako důkaz a nebyla obsahem spisu. Obsahem spisu a jako důkaz nebyla provedena ani příslušná metodika a návod k užití šablony. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že měření dne 22. 7. 2015 (pozn. soudu: správně 12. 6. 2017) bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Pokud provedl ověření pomocí šablony, měl svůj postup a závěry z něho plynoucí popsat. Žalobce tvrdil, že byl zkrácen na právu seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, i na právu mít možnost účastnit se dokazování. Postup správního orgán, který od naměřené rychlosti bez bližšího zdůvodnění odečetl hodnotu 3 km/hod., považuje žalobce za nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, proč nebylo odečteno více. Žalobce dále zpochybnil, že na snímku je skutečně jeho vozidlo. Tvrdil, že na snímku ze změření není čitelná registrační značka. Registrační značka je čitelná pouze na vedlejším snímku, který však nemůže pocházet ze snímku ze změření, neboť na něm je registrační značka zcela nečitelná. Pokud byl původní snímek upravován tak, aby z něj byla registrační značka patrná, měl to správní orgán v rámci odůvodnění uvést, a prokázat, že při tom nemohlo dojít k nepřípustné manipulaci. Dle žalobce tak nebylo prokázáno, že by byla změřena rychlost vozidlu žalobce, čímž došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Správní orgány měly provést další dokazování, zejména si měly od policie vyžádat originální záznam, který rychloměr automaticky ukládá do interní paměti. V řízení nebylo dle žalobce prokázáno ani to, zda byly splněny podmínky měření rychlosti obecní policií dle § 79a silničního zákona. Výstup z nezákonně provedeného měření by byl procesně nepoužitelným důkazem. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily jeho právo na spravedlivý proces, neboť se vůbec nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co žalobce údajně spáchal daný přestupek, není pro něj příznivější ve

smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, resp. ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce také tvrdil, že v mezidobí došlo k prekluzi odpovědnosti za údajný přestupek dle § 20 zákona o přestupcích. Žalobce konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné i proto, že se správní orgán nezabýval dvěma obligatorními znaky přestupku, a to zaviněním a materiální stránkou přestupku. Postupem, kdy se k těmto dvěma obligatorním znakům přestupku poprvé vyjádřil až žalovaný v napadeném rozhodnutí, byl žalobce zkrácen na možnosti odvolat se, neboť s úvahami žalovaného, které považuje minimálně co do zavinění za nedostatečné, může polemizovat až v řízení před správním soudem. Úvahami uvedenými v napadeném rozhodnutí navíc nemohlo dojít k nápravě rozhodnutí I. stupně, neboť z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný měnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně též v odůvodnění. Z výroku vyplývá pouze to, že jej z části změnil ve výroku, ve zbytku jej však potvrdil. Dle žalobce z výroku napadeného rozhodnutí také nelze jednoznačně dovodit, jaký výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je měněn. Pokud žalovaný zastavoval řízení o přestupku ze dne 22. 7. 2015, poukázal žalobce na to, že řízení o tomto přestupku již bylo zastaveno rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení ze dne 1. 12. 2015, č. j. OD1247/15-4/67.1/15410/Rg KULK 8320/2015.

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především konstatoval, že před vydáním rozhodnutí o odvolání neprováděl žádné dokazování, pouze posuzoval předložený spisový materiál. U přestupku ze dne 22. 7. 2015 měl žalovaný pochybnosti o správnosti prováděného měření, neboť na záznamu o přestupku není na pořízené fotografii zachycena celá zadní část měřeného vozidla, a proto provedl prověření tohoto podezření za pomoci šablony, která byla výrobcem měřícího zařízení předána správním orgánům jako pomůcka pro vyhodnocování prováděného měření. Pochybnosti žalovaného se potvrdily a tato skutečnost byla zohledněna výrokem napadeného rozhodnutí, kterým bylo řízení o přestupku ze dne 22. 7. 2015 zastaveno. U přestupku ze dne 12. 6. 2015 je na záznamu o přestupku zobrazena celá zadní část žalobcem řízeného vozidla, a proto nebylo zapotřebí tento záznam jakkoli zkoumat a žalovaný jej bez dalšího přijal jako důkaz plně prokazující překročení rychlosti jízdy žalobcem. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 2 As 33/2014. Pokud žalobce namítá, že v řízení nebylo prokázáno, zda byly splněny podmínky měření rychlosti obecní policií dle § 79a zákona o silničním provozu, žalovaný odkázal na č. l. 8, resp. 33 správního spisu, kde je založena kopie „Žádost o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. - zaslání“. Žalovaný dále konstatoval, že u projednávaného přestupku nedošlo změnou zákona k takové změně, která by byla pro jeho pachatele příznivější, a proto bylo rozhodováno dle znění zákona platného v době spáchání přestupku, což je uvedeno i ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že by došlo k prekluzi odpovědnosti za uvedený přestupek, zdůrazňoval zejména, že lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek neběží po dobu řízení před soudem. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
4. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2015, č. j. OD1247/15-3/67.1/15410/Rg, žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnul jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 9. 2015, č. j. 79741/2014, kterým byl žalobce shledán vinným ze shora popsanych přestupků. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. OD1247/15-3/67.1/15410/Rg, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 60 A 2/2016-44, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

5. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval ve věci znovu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ve výroku č. 2 vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť vyhodnocením záznamu o přestupku ze dne 22. 7. 2015 žalovaný zjistil, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10 C, protože při posouzení snímku za pomoci šablony se konec vozidla tovární značky ■■■, RZ ■■■, (vozidlo na odjezdu měřeno zprava) nenachází v prostoru vymezeném linkami pro hodnotu ZOOMU nastavenou na měřiči rychlosti (ZOOM 28 mm). Záznam o měření rychlosti tak nelze použít jako důkaz prokazující překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci žalobcem, a proto žalovaný řízení o skutku ze dne 22. 7. 2015 zastavil. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se skutku ze dne 12. 6. 2015 zůstává dle žalovaného v platnosti, neboť měření rychlosti v tomto případě bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10 C. Žalovaný dále konstatoval, že žalobci byla uložena sankce v nejnižší možné výši dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, která rovněž zůstává v platnosti, protože tuto sankci není možné snížit. Naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o méně než 20 km/hod. Žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o 13 km/hod, tím naplnil jak formální, tak i materiální znaky přestupku. Za materiální znak přestupku žalovaný označil ohrožení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Závěrem žalovaný uvedl, že objektivní stránka přestupku byla naplněna porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a subjektivní stránka spočívá v nedbalosti, čemuž odpovídá i uložená sankce.
6. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
7. Nejprve se soud musel zabývat namítanou prekluzí odpovědnosti za spáchaný přestupek. Na žalobcův případ je třeba aplikovat § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) ve znění účinném do 30. 9. 2015, neboť přestupek, z něhož byl žalobce uznán vinným, byl spáchán dne 12. 6. 2015 (viz přechodné ustanovení přijaté v č. II bod 3 zákona č. 204/2014 Sb.). Dle § 20 odst. 1 věta před středníkem zákona o přestupcích, *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Lhůta jednoho roku pro projednání přestupku však neběžela v době od 9. 2. 2016 do 8. 12. 2016, kdy probíhalo první přezkumné řízení soudní v dané věci. Dle § 41 zákona s. ř. s. *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 7. 2. 2017, právní moci nabylo dne 17. 2. 2017, k prekluzi odpovědnosti za přestupek tudíž nedošlo. Tato námitka není důvodná.
8. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, ani této žalobní námitce krajský soud nepřisvědčil. I když prvostupňové rozhodnutí není rozděleno na výroky č. 1 a 2, ale jsou použity odrážky, nepovažuje krajský soud za

vadu způsobující nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí přestupkové jednání ze dne 12. 6. 2015 popsal bod bodem č. 1 a přestupkové jednání ze dne 22. 7. 2015 pod bodem č. 2 a následně konstatoval, že se výrok prvostupňového rozhodnutí mění tak, že o přestupku uvedeném ve výroku č. 2 se řízení zastavuje a v ostatních částech se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzuje.

9. Žalobce dále poukazoval na to, že řízení o přestupku ze dne 22. 7. 2015 již bylo zastaveno rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení ze dne 1. 12. 2015, č. j. OD 1247/15-4/67.1/15410/Rg, KULK 83201/2015. Postup žalovaného, který napadeným rozhodnutím řízení o tomto přestupku znovu zastavil postupem dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, je proto dle žalobce v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.
10. Problematikou správního trestání v souvislosti s překážkou věci rozhodnuté, resp. s aplikací § 76 odst. 1 zákona o přestupcích, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 -71, publikovaném pod č. 2316/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval: *„V případě zastavení řízení dle § 76 přestupkového zákona lze hovořit o dvou typech rozhodnutí. Existují případy, kdy zásah do materiálně právní sféry účastníka řízení prostřednictvím „procesního“ rozhodnutí o zastavení řízení může nastat, avšak je málo zřetelný, na rozdíl od případů, kdy je souvislost s meritem věci tak těsná, že procesní rozhodnutí představuje spíše rozhodnutí o hmotném právu. Jednotlivé typy rozhodnutí nelze samozřejmě zaměňovat, ale na druhou stranu nelze ani neodlišit od sebe rozhodnutí o hmotném právu samotném od rozhodnutí, kterým se do hmotného práva nezasahuje. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud výše, nikdo nemůže být postižen za tentýž skutek, pokud ohledně něho existuje pravomocné rozhodnutí. Rozhodnutí v § 76 uvedená pod písm. a), b), c) a j) dle názoru zdejšího soudu představují rozhodnutí ve věci samé. tj. rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto o věci samé. Jakkoli ve výrocích těchto rozhodnutí není zpravidla explicitně vyjádřeno, zda došlo ke spáchání přestupku, popř. kdo jej spáchal, za jakých okolností k němu došlo a jakou sankci je třeba pachateli přestupku za jeho protiprávní jednání uložit (neboť ve výroku se uvádí toliko, že řízení se zastavuje), je třeba je za meritorní rozhodnutí považovat. V těchto případech je jejich výrok (byť implicitním) de facto výrokem o vině, přesněji řečeno výrokem, z něhož plyne, že se např. skutek vůbec nestal, nebo že jej nespáchal obviněný či vina obviněného nebyla v přestupkovém řízení shledána např. proto, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, prokázáno. Z účelu a smyslu těchto důvodů zastavení řízení lze dovodit, že se jedná se o rozhodnutí ve věci samé. Lze tak usuzovat i z toho, že pouze tato rozhodnutí cit. pod písm. a), b), c) a j) se účastníkům oznamují a lze se proti nim odvolat. Z uvedeného pak vyplývá, že těmito rozhodnutími se zasahuje do hmotných práv účastníků řízení a tato rozhodnutí představují překážku věci pravomocně rozhodnuté.“* V projednávané věci je však třeba zdůraznit, že rozhodnutí ze dne 1. 12. 2015, č. j. OD 1247/15-4/67.1/15410/Rg, KULK 83201/2015, nenabýlo právní moci. Jak vyplynulo ze sdělení žalovaného na č. 1. 45 soudního spisu, Ministerstvem dopravy dosud nebylo rozhodnuto o odvolání proti tomuto rozhodnutí. Lze proto konstatovat, že k porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo.
11. Důvodná není ani námitka, že v řízení nebylo prokázáno, zda byly splněny podmínky měření rychlosti obecní policií dle § 79a zákona o silničním provozu.

Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Krajský soud stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na č. l. 8, resp. 33 správního spisu, kde je založena listina o určení míst k měření Městskou policií Jablonec nad Nisou. Touto listinou je prokázáno, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR (ulice Podhorská), tedy v souladu s ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.

12. K námitce, že na snímku ze změření není čitelná registrační značka měřeného vozidla, soud uvádí, snímek registrační značky je součástí záznamu o přestupku z měřicího zařízení. Žalobcovo tvrzení o možné nepřípustné manipulaci s původním snímkem, musí soud jako ničím nepodložené odmítnout.
13. Krajský soud se dále zabýval tím, zda v daném případě musel spis obsahovat návod k obsluze měřicího zařízení a zda jím byly správní orgány povinny provést dokazování.
14. Na č. l. 6 správního spisu se nachází ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru, který byl vydán Autorizovaným metrologickým střediskem, a na č. l. 13 a 14 je popsána funkce měřiče rychlosti při měření s radarem a jeho technické parametry. Ve spise se nacházejí také záznamy policistů a fotografie vozidla při měření včetně výstupu z měřicího zařízení.
15. Dokumenty založené ve spise v této věci je možno podle judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za podklady, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz např. rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014 - 30 či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016 - 71). Další dokazování se vede zpravidla jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybní postup při měření či jiné skutečnosti. V projednávaném případě byl sice žalobce v průběhu správního řízení nečinný, žalovaný však postup při měření v odvolacím řízení prověřoval a po vyhodnocení záznamu o přestupku ze dne 22. 7. 2015 dospěl k závěru, že měření rychlosti nebylo v daném případě provedeno v souladu s návodem k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10 C. Ohledně přestupku ze dne 12. 6. 2015 naopak dospěl k závěru, že v tomto případě měření v souladu s návodem k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10 C provedeno bylo. V takovém případě je dle názoru krajského soudu nutné trvat na tom, aby byl návod k obsluze měřiče rychlosti Ramer 10 C součástí správního spisu a byl v řízení proveden důkaz, stejně jakou šablona, na kterou žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí. V tomto bodě proto soud považuje žalobu za důvodnou.
16. K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že tyto lze vypořádat až v okamžiku, kdy bude postaveno najisto, že výsledky dokazování, z nichž vycházely správní orgány, jsou nezpochybnitelné.
17. V návaznosti na uvedené tak soud nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

18. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, když napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.).
19. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.
20. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 5. června 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.

soudkyně

